

Μόλις πριν τρία χρόνια είχα την ευκαιρία να γνωρίσω τον τόπο. Έτσι δεν διεκδικώ το ρόλο του προστάτη. Ο λόγος για την Ανάφη, που μετά από τη χρησιμότητά της ως τόπος εκτοπισμού, από τα καθεστώτα της 4ης Αυγούστου και της 21ης Απριλίου, άρχισε να διαγράφει την νέα πορεία της ως τουριστικός προορισμός.

Στην μνήμη μου, παραμένουν χαραγμένα εκείνα τα ήσυχα απογεύματα στην παραλία Πρασιές.

Η μικρή μας παρέα περίμενε στην προστατευτική σκιά κάτω από τα αλμυρίκια να υποχωρήσει η ζέστη, ώστε να αρχίσει την ανάβαση στο εγκαταλελειμμένο πια μοναστήρι της Καλαμιώτισσας, το οποίο είναι κτισμένο στον υψηλότερο μονόβραχο της Μεσογείου, του Γιβραλτάρ εξαιρουμένου.

Η είδηση, ότι τα αλμυρίκια κόπηκαν με εντολή του ηγούμενου, με το πρόσχημα ότι βρέθηκαν χρησιμοποιημένες σύριγγες, προκειμένου να εξυπηρετηθούν επιχειρηματικά σχέδια τουριστικής αξιοποίησης ήταν άλλο ένα δυσάρεστο στα πολλά που πλήττουν την καθημερινότητά μας.

«Το ελάχιστο θέλησα και με τιμώρησαν με το πολύ» έγραψε ο Οδ. Ελύτης και στο συγκεκριμένο θέμα είναι επίκαιρο όσο ποτέ. Με την πατρίδα μας να περνά το πιο δύσκολο καλοκαίρι της από την μεταπολίτευση και εντεύθεν, οι ρίζες της κακοδαιμονίας, είναι πανταχού παρούσες, ισχυρές, ανεξέλεγκτες και πάνω απ' όλα γηγενείς.

Οι χρεώσεις των αποτυχιών σε εξωγενείς παράγοντες μας αφαιρεί την ορθή κρίση και μας αποτρέπει από τη πρέπουσα αντίδραση.